

verfijningen over boord te werpen en zich hartstochtelijk voor het gezonde, normale leven te bekennen. Ze had er zich in haar hart van overtuigd gehouden, dat hij, ruw in zijn uitdrukkingen en met veel vertoon van ongevoeligheid, in zijn binnenste zachter was dan zij zelf of dan haar vrienden, de aestheten, die zich verbeeldden het sentiment in pacht te hebben.

Als hij vertelde van zijn eerste jaren als assistent, van hun bandelooze feesten en brooddronkenschappen, dan dacht ze: „Hij wil mij verbergen, hoe eenzaam hij het had en hoe hij overal zijn heil zocht om zijn verdriet te verzetten”. Als ze soms iets in die richting gezegd had, lachte hij haar uit en draaide zijn knevels; hij was trotsch op zijn uitbundige mannelijkheid, op zijn sterk lichaam, op zijn vitaliteit.... Dàt zochten de vrouwen, dàt bewonderden ze met vreesachtigheid, al trachtten ze het schijnheilig te ontkennen! Maar zij had zijn lach voor nobele heroïek gehouden en hem, met eerbiedige deernis, er nog meer om vereerd.. Tragedie van misverstanden! Kon zij hem verwijten, dat ze zoo redeloos met hem had gedweept en zijn beeld naar haar eigen idealen vervormd? Hij had haar niet misleid; nu, — na zooveel bittere jaren, — wist ze, dat hij eerlijk was geweest in elk grof woord, in elke afstootende uiting. Eigenlijk was hij veeleer met haar bekocht geweest, omdat hij de bravoure, waarmee zij haar vroegere belangstellingen — theosofie, maatschappelijk werk, moderne dichters, — overboord had gegooid, waarschoonlijk evenzeer à la lettre had genomen, als zijn eigen verklaringen bedoeld waren, terwijl zij na eenigen tijd weer tot al die oude genegenheden was teruggekeerd. Je mocht je dan een korte poos onweersstaanbaar tot „het andere” aangehouden gevoelen, het verfrisschend en nieuw vinden, — ten slotte hoorde je toch alleen bij het verwante; het verwante, dat ze in Otto zoo onfeilbaar had herkend. Alleen was hij veel zonniger en onbezorgder dan zij; zij was met haar zwaartillendheid als een schaduw over het licht van zijn persoonlijkheid gevallen; maar hij zei, dat in dit land van fel licht en energieken moed juist niets zoo weldadig was als een beetje schemering en een beetje weifelhoedigheid.... Toch had ze dikwijls gevreesd, dat ze te veel van zijn kracht vergde; dat ze een gewicht was, dat hem naar beneden trok; en nu ze hem eindelijk, eindelijk in de voorgalerij hoorde, zijn lichte stap en zijn opgewekte stem, die door de gesloten deur riep: „Mientje, het wagentje staat voor; ben ik erg lang weggebleven? De baas was zoo bijzonder geschikt; ik kòn niet loskomen!” — vouwde ze haar handen en bad: „Laat me hem deze eene keer mijn angsten en benauwenissen sparen. Laat hem fleurig naar Europa varen, zonder dat hij iets vermoedt. Hij hoeft 't immers pas na maanden te hooren, als alles al lang voorbij is en beslist.”

„Ja dadelijk,” antwoordde ze nerveus; en ze streek over haar strakke,